APPLÅDERA BARA - BUA ALDRIG!

Min son tog nyligen sina första stapplande steg! Under flera månader har jag coachat och stöttat honom i träningen inför hans stora dag. Så för några dagar sedan hände det, han släppte gå-vagnen och tog några kliv in i den nya dimensionen, men till min stora besvikelse föll han därefter pladask. Jag hör mig själv då bistert utropa; du är en sopa, bu, bu, du är ju helt värdelös på att gå! Medan han ligger där på golvet i tårar, väser jag nonchalant att han borde kunna bättre efter alla de tips och råd han fått kring konsten att gå. Ett fruktansvärt beteende av en pappa som inte borde få vara i närheten av sina barn tänker du. Och jag instämmer självfallet fullt ut. Sanningen är ju den att jag trots att min son stöp på fjärde steget applåderade, jublade och studsade runt honom i en stor ring samtidigt som jag sjöng varenda hejarramsa jag kunde komma på. Jag ropade högt av glädje; vad duktig du är! Prova igen! Dagen då en människa tar sina första steg är en stor dag.

Jag brukar reflektera över hur detta naturliga och älskvärda beteende ibland byts ut mot sin bittra motsats efter att endast några år lagts till människans livslängd.
I skolan, på jobbet, vid släktträffen, på fotbollsklubben, det händer överallt, att människor väljer att bua istället för att applådera.
På förskolor svarar barn inte sällan sina vänner som stolt berättar vad de kan, med att ”det där är lätt”, eller ”det där har jag kunnat länge”. Varför inte med ett; wow!? Eller ett; bra jobbat!? På vanliga arbetsplatser har jag hört hur man i fikarummen skrattar åt sina kollegors misslyckanden, istället för att applådera deras tappra försök.
Vad är det i oss som gör att vi ibland buar och sparkar på den som redan ligger?
Varför faller det sig inte naturligt att alltid heja på den som försöker vara sig själv? Det är ju det vi själva vill kunna vara. Varför applåderar vi inte den som försöker lära sig något nytt? Det är ju det vi alla håller på med, förhoppningsvis hela livet! Varför tror vi inte att andra gör sitt bästa? Det är ju det vi vill att andra ska förstå och tro om oss. Varför skrattar vi åt den som råkar klanta till det? Det gör vi ju alla ibland. Varför stör vi oss på den som visar mod? Det är ju något vi alla längtar efter att kunna göra, och behöver varandras stöd för att våga!
Är det för att vi känner oss hotade? Av vad då i så fall? Att inte få vara den populäre? Inte få bestämma? Bli mobbad om mobbning upphör av den andre? Att någon annan vågar testa det vi bara drömt om att våga testa?
Inom oss drabbar stora krafter samman. Självkänslan attackeras kontinuerligt av jämförelsesyndrom, avundsjuka och förvirring kring värde och mening. I den inre stridens hetta förvirras vår värdegrund och det självklara ter sig ibland otydligt.
Ett moment 22 eller en möjlig positiv spiral? Applåder föder med styrka självkänsla hos både den som applåderar och den som appläderas. Samtidigt är just den goda självkänslan en av de viktigaste byggstenarna för den miljö där applåder avlöser applåder och människor stöttas och uppmuntras genom strävan och utmaning.

I skrivande stund sitter jag på ett flygplan och upplever något synnerligen ovanligt. Vi flyger igenom en cirkelformad regnbåge, flygplanet svävar som en tigers hopp genom den brinnande ringen eller som in i en himlens entré. Bakom mig lämnar jag mitt ”civiliserade” Skåne, som i dagarna upprört halva världen med sina tveksamma etniska polisregister.
Framför väntar Jämtland, fyra skolors elevråd, regionens, Sveriges och världens framtida ledare. Vad har de för bild av oss skåningar? Vad tänker de om tillresande föreläsare? Hur kommer de välja att bemöta mig personligen? Kommer de applådera, bua, eller lite av varje?
Den reaktion vi förväntar oss av människorna i de miljöer vi befinner oss i, sätter ramarna för vår utveckling och prestation. Kreativitet och entreprenörskap, värdegrund och frihet, förutsätter en miljö där fritt tänkande och ett agerande utanför boxen uppmuntras.

När någon misslyckas, så applådera deras tappra försök och uppmuntra dem att prova igen! När någon frimodigt är sig själv så applådera dem som förebilder. När någon lyckas med det du länge drömt om, försök då inte bromsa dem genom att bua, applådera istället deras framsteg, se, lär och låt dig inspireras för den väg du har att gå.
Applådera bara, bua aldrig! Anslut dig till hejarklacken, den nya kulturtrenden, där vi appläderar varandra fram genom livet.

VisionsFabriken - ”Verktyg och metoder för en bättre skolmiljö”

COPYRIGHT © 2013 VISIONSFABRIKEN | WWW.VISIONSFABRIKEN.SE
TEL 0733 223 223 | JOEL.SJOVALL@VISIONSFABRIKEN.SE | ALL RIGHTS RESERVED